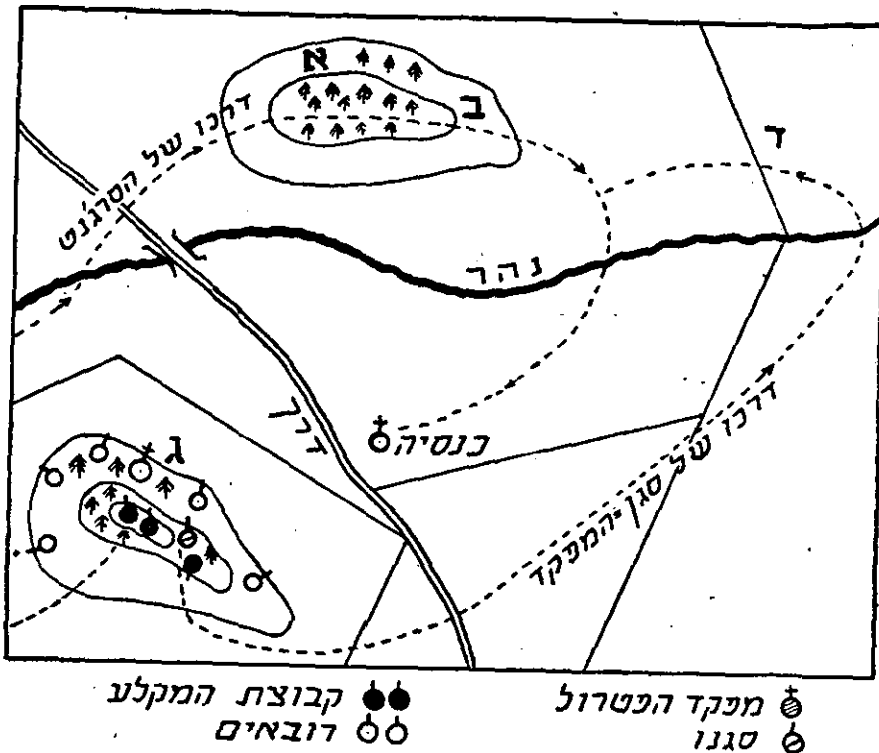

תרגילי תבנית-בד

חזרת הפטרול

מטרת התרגיל לטפח: — ניסוח פקודות; נטילת אחריות; קבלת החלטות מיידיות. בתרגיל הקודם* השארנו את הפטרול בחורשה ע"י "ג" כשהוא צופה לעמדה "א". כדי לרענן את זכרונם של האנשים, וכדי לאפשר לאלה שנעדרו בשעור הקודם להתיימצא במצב, פתח את השעורך הפעם בסקירה תמציתית על הרפתקאות הפטרול בצאתו. סמן על התבנית את עמדת הפטרול ע"י חרוטי-עץ וע"י כך תנתן לך ההזדמנות להדגיש את פירושה ואת השיבותה של הגנה מכל-רוח (ראה במדשם).

הפטרול היית מחליט לעשות? הנח לחניכים להחליט על כך, ע"י שתשאל אנשים מספר לדעתם. התשובה הנכונה, שניתנת כמעט תמיד ע"י האנשים עצמם, תהיה: "הייתי בודק את החורשה ב"א". לא אסתפק בזאת שלא ראיתי ולא שמעתי דבר מכאן". אשר מסקנה זו, ושאל: "לשב עריכת הבדיקה, ההיית לוקח אתך את הפטרול כולו, או רק חלק ממנו? אחדים יאמרו: "את הפטרול כולו", אחדים — "את החוליה הרובאית בלבד", ואחדים ישיבו: "שלשה אנשים, או אף שנים, יספיקו". פתרונוך אתה צריך להיות מוכן עמך.

פתרונונו לבעיה זו, הוא, כי בשלשה אנשים יבוצע הדבר טוב מבכל דרך אחרת. אתה מנתח את דעותיהם אחת-אחת ושוכיח, כי אם ניקח את הפטרול כולו אזי נפסיד את תמיכת המקלע, היות ונישאהו עמנו. כן אנו מפסידים או את הבסיס, אשר אליו נוכל לסגת בשעת צרה. כן יקשה יותר להביא את כל האנשים בשלום עד לחורשה, משלהביא לשם

"הנה, הפטרול שהה כאן. זה כשעה ומחצה ולא ראה ולא שמע דבר. מתברר לך איפוא כי היות והולכת וקרבה העת לחזור, הרי שאם ברצונך להיות בחזרה בשעה 19.00 עליך לעשות מה ובהקדם. מה בתורת מפקד

(* ראה — "צאת הפטרול" מערכות כ"כ"א,

אך שלשה מהם. ושוב, אם נקח את כל ששת הרכובאים תהיה תועלתם מועטה, היות והם מעטים מכדי ללחום נגד כוח גדול, אך רבים מדי מכדי להסתחר בנקל ולקיים קלות-תנועה מובהקת. וכך נפסוק: שלשה אנשים.

ההחלטה המכריעה

ועכשיו שאל את החניכים האם על מפקד הפטרול לילך בעצמו עם שני אנשים, או הוא ישאר במקום וישלח שלושה מאנשיו? זאת היא נקודה חשובה מבחינת נטילת האחריות, ורבים הסמלים שלא ידעו להיכן להכריע, ועל כן, משמגיעים לנקודה זאת, הגם תמיד עצבניים ויראים לעשות דבר. השתדל ללמד אותם הלכה פשוטה וכללית, אשר תוכל לשמש נר לרגלם: —

„מפקד פטרול חייב לנהוג את הפטרול שלו, ולא לעזבו בשום מקרה, אלא בגלל דבר בעל חשיבות יוצאת-מהכלל. מאידך גי' סא — הוא אחראי לכך שהפטרול יבצע את משימתו בהצלחה. במקרה שלפנינו — הרי עיקר-העיקרים הוא בדיקת החורשה; על כן עליו לבצע בדיקה זו בעצמו. הוא ילך איפוא בראש והרכובאים מס' 1 ו-2 אתו.“

השתדל כי מלאכת-ההוראה הנעשית על ידך תהיה מכוונת כולה להקנות לחניכך את העיקרים החשובים הנ"ל. מכאן אתה ניגש לשעור הראשי של הערב. „היוגא נכונים בעוד שתי דקות לתת פקודות ישר לסגן-המפקד אשר ישאר על הפטרול.“ טרם נתקלתי באנשים אשר יביאו בחשבון את כל הגורמים הנוגעים לפקודות חיוניות אלו. הפטרול ישאר בלי מפקדו, והאחר-ראי לו יהיה הסגן. זהו מצב הרה-תוצאות ויש צורך ב„הערכת-מצב“ מוקדמת. אך כפי שתיוכח מהתשובות — אך לעתים רחוקות נעשה אמנם הדבר בפועל.

„הערכת המצב“ ומתן הפקודות

הדגש אתה את הנקודות הבאות באם הדבר לא נעשה ע"י חניכך:

1. הידיעות שתושגנה מוכרחות להגיע אל המפקדה — ועל כן יש להבטיח את הדבר

בפקודותיך.

2. עליך להתוות את דרכך המדויקת אל החורשה „א“, ובחזרה ממנה; והודעה על כך צריכה להימסר לסגן בפקודות.

3. עליך לקבוע מועד מסוים לשובך.

4. אינך יכול לראות מראש את אשר יקרה לך, ועל כן אל תשתדל לתת-לסגן

פקודות הנובעות ממצבים שאינם אלא בגדר ניחוש כלבד.

כעת — אותה לסגנך כי יזחול אליך, ותן

לו את הפקודות הבאות: —

ידיעות (באשר לאויב) — איננו יוד-

עים עדיין האם האויב מצוי בחורשה.

המטרה — אני יוצא לבדוק את החורשה.

דרך הביצוע — 1. אני לוקח אתי את

הרכובאים מס' 1 ו-2.

2. אתה נשאר האחראי כאן. אם אינני

חוזר תוך 30 דקות טול עליך את סמכות

הפיקוד המלאה, ופעל לפי ראות עיניך, על

מנה להשיג את הידיעות ולהביאן למפקדה.

3. אני אצא מעורפה של חורשה זו,

ואעשה קפנדריה משמאל. אצלח את הנחל

ואשהה במשך שתי דקות ליד הכביש

ונאאזין. אם לא יקרה דבר אתקדם למשוכה

ואעצר שנית. אם לא יקרה דבר — אקרב

לפאת החורשה ליד שיחי הקוצים ההם. אם

דבר לא יקרה אכנס לחורשה. ואם לא יקרה

דבר — אצא ליד העץ הגדול הלו, שבפאה

המרוחקת, ואחזור בדרך העוברת על פני

הכנסייה (ראה מרשם).

עניני מנהלה — אין.

קשר — לפי ההוראות הקודמות.

„היש שאלות“?

לא בדרגע תצליח להעלות מפי חניכך

מערכת-פקודות כזו; על כן תחת לשעמם

אותם ע"י ניסוח-כושל החוזר ונשנה מוטב

— לאחר שאיפשרת להם מספר נסיונות —

שתתן את הפקודות בעצמך, בתורת דוגמה.

חזור לסיפור המעשה ותאר בצורה חיה

את התמונה הבאה. „שלושת האנשים הגיעו

לפאת החורשה מבלי להפגע והריהם נכנסים

לתוכה. והנה נשמע קול יריה ואחר-כך עוד

מספר יריות תת-מקלע בדיטי (סטן) —

ושוב כמה יריות בודדות והכל חוזר ונדם. עכשיו נדרש כל חניך לראות את עצמו כסגן המפקד. ציין כי עברו 15 דקות מאז צאתו של מפקד הפטרול, ושאל: "מה תעשה כמפקד הפטרול"? התשובה היחידה שתוכל להתקבל היא, שהוא ישאר במקום, יצפה ויקשיב עד גמר 30 הדקות; אחרת אין הוא ממלא את הסעיף השני של "דרך הביצוע" (ראה לעיל).

הודע עכשיו כי שלושים הדקות חלפו, ושאל שנית: — "מה יעשה סגן המפקד"? הברירות שבידו: — להשאר במקום ולהור סיף לצפות; לחזור ולמסור דו"ח; לבדוק את החורשה. הוא לא יהיח דבר ע"י שישאר במקום; ואם יחזור הרי שלא יוכל להודיע דבר בלתי אם השערות. למעשה אין הוא יודע עכשיו יותר משידע הסרג'נט*) לפני צאתו, פרט לכך כי קרוב לודאי הוא יי איזה אויב היה שם בחורשה, בשעת כניסתו של הסרג'נט לתוכה.

הסגן בידק

עליו יהיה איפוא לבדוק את החורשה. והשאלה הבאה תהא מכוונת לכך, שאחד החניכים יאמר איזה כוח עליו לקחת לעריכת הבדיקה. אין טעם בכך, כי ילך לבדו, הואיל ואז קטנים מדי יהיו הסיכויים להביא איזה שהן ידיעות. ואילו אם יקח אתו הפטרול כולו יהא זה בדיוק אותו המצב אשר נפסל בשעה שהסרג'נט עמד לעשות אותו צעד עצמו. התשובה הטובה ביותר היא שיקח אתו את הרובאים מס' 3, 4 ו-5. עכשיו בא הרגע הגדול, כשאתה משתדל להניע את אחד החניכים, בתורת סגן שנשאר אחראי לפטרול לתת את הפקודות לחוליית המקלעית. הקו הכללי של הפקודות יהיה כמקודם, פרט לזה (הבדל זה אכן חיוני הנהו) שהפעם, לאחר שקבעת את המועד לשובך, אתה מצווה על מס' 1 של חוליית המקלע, המתמנה כעת לאחראי, שאם אין הסגן חוזר במועדו — עליו לחזור אל המפקדה ולא להוסיף לבדוק את החורשה. אתה בוחר בדרך שונה מזו שהסרג'נט

(* הוא יהוא מפקד הפטרול — המער.

ג'נט הלך בה, ואתה מזהיר את מס' 1, כי יתכן שהסרג'נט יחזור לחוד, ולכן עליו לצפות לשובה של קבוצה אחת — ואר לי של השתים. עתה הנח לאנשים לתת את הפקודות. הפקודות צריכות עכשיו להינתן כהלכה, הואיל והן דומות מאד לאלו שקדמו להן.

עכשיו אתה שב וחוזר לסיפור המעשה, ומעתיק את החרוטים*) (ימינה, אל המשוכה שע"י "ד" (ראה במרשם). כשהם מגיעים שמה, הם רואים אנשים אחדים יוצאים מן החורשה ע"י "ב". מה תעשה? התשובה היא: "אשאר בהסתר ואצפה".

עד מהרה מתגלה לך כי אלה הם הסרג'נט עם הרובאי מס' 2, הנושאים את מס' 1 אשר, כפי שמתברר לך אח"כ, רגלו שבורה.

- "כיצד תבוא בקשר עם הסרג'נט, כשיתקרב אליך במידה מספקת?" שאלה זו מעוררת הצעות רבות, וזוהי ההודמנות להסביר, מה טוב הוא אם הונהג בתוך כתה מבעוד מועד אות-היכר מוסכם, למשל, ע"י משרוקית. הסרג'נט מספר לכם כי נורה בחורשה ע"י שלשה גרמנים ומס' 1-נפגע, וירכו שבורה. הוא ומס' 2 הרגו שנים מהאויב ואילו אחד ברח ונמלט. הם שכבו זמנ'מה, אח"כ חבשו את הפצוע, ובדקו את החורשה. זהו הדבר שגזל את הזמן, וכתוצאה מכך לא יכול היה להתקשר וגרם ע"י כך ליציאת הקבוצה השניה הזאת.

בחירת הדרך-חזרה

"לאן — כמפקד הפטרול — היית מוביל עכשיו את הקבוצה הקטנה הזאת?"
"חזרה לכנסיה, ולא אל חוליית המקלע".
"כיצד תצרך שוב אליך את חוליית המקלע?"
"אשלח רובאי להביא אותם" — תן פקודותיך לרובאי זה".

כיצד תערוך את אנשיך ליד הכנסיה?
"כולם מסביב לה, ואחד, עם הפצוע, בפנים".
"באיזו דרך תערוך את המסע חזרה?" "לימין לדרך — כמצווה". הדגש, (כי יהיה זה

(* כלומר: — את סגן המפקד ואת הרובאים מס' 3, 4 ו-5. — המער.

הפעם, בדרכך הביתה, משמאל לדרך**)
"באיזה מרחק מהדרך תנוע?" "חמשה עד
10 מטר".

"באיזה סדר תערוך את כתחך למסע?"
"מספרים 2, 3 של חולית-המקלע כגששים,
במרחק 2 עד 10 מטר לפנים, בהתחשב
לכושר הראיה אותה שעה. אתריהם מפקד
הפטרול, מאחוריו — על אלונקה שעשיתם
מניהיזוביה — מס' 1 הפצוע בכרכו ומספרים
2, 3, 4, 5 של החוליה הרובאית נושאים
אותו. הסגן יהיה המאסף, והמקלע מצד ימין
(או שמאל) לאלונקה".

"משהגעת לחצי הדרך חזרה נשמעת יריה
מכיוון הבית שמשמאלך. כדור שרק בקרבתך.
מה תעשה?" אל תסכים להתקיף את הבית,
כהצעה הנשמעת לעתים קרובות. אינך יודע
אם אמנם נמצא בו האויב. ואף אין זה מתפר
קידך להוציאו משם. כן אל תסכים אף להי
צעה להמשיך בהליכה אל המפקדה, בצורה
הקודמת. "הייתי נעצר ושוכב".

עכשיו אמור: "אפשר כי צפויים אתם
לפורענות ותיאלצו להלחם כשהפצוע מכביד
עליכם, באיזה אמצעי זהירות יש לאחוז?"

** השוה מרשם ב"מערכות" כ'—כ"א,
עמ' 120 — המער.

בינינו לבין המפקדה מבדיל מרחק 200 מטר".
התשובה היא כי היית שולח את מס' 2 ו-3
של חולית-המקלע קדימה, על מנת להודיע
על כך ואח"כ היית יוצא בעקבותיהם עם
שאר אנשיך. הודיע עכשיו לחניכים כי
הרצים הגיעו בשלום, ושאל, מה הדבר הראי-
שון אשר הודיעו. התשובה הנכונה היא כי
לראשונה ימסרו ששאר אנשי הפטרול מת-
קרבים, כשאתם פצוע.

עכשיו הוליך את הפטרול כמעט עד הבית,
ואמור כי בחשכה הם נתקעו לפתע ישו למוך
שלוש גרמנים, במרחק של מטר אחד מהם.
"מה אתה תעשה?" התשובה הנכונה היא:
"תוקף אותם בכל מרצי בקתות ובכידונים,
וכיו"ב".

דו"ח בכתב

עתה הבאת את הפטרול הביתה, ואתה
מסיים את השעור; אולם אפשר עוד לדרוש
מהאנשים שיכתבו דו"ח על הסיור, ויגיי
שוהו למפקדי המחלקה שלהם אשר יכתבו
ויתקנו אותם. הסב לבם לכל הפרטים בדבר
כתיבה נכונה של דו"ח, ואת כל הדברים
שעליהם יש להודיע. ערך השעור יגדל בהרבה,
אם כל אחת מהשאלות המוצעות בזה תוצג
לאיש אחר.

חייל יחידי בכוחו לעכב פטרול שלם ואף לגרום לו אכידות קשות —
באם רק יכלכל מעשיו בתבונה.

"הבתור כארו" במקרה דנן היה צלף יפני. הברגש פעל מראש צמרת
עץ וירה בפטרול אמריקאי שהתקדם לאורך חופה של גויגאה החדשה. הפטרול
נעצר, נילה את מקומו של הצלף ופתח עליו באש. מעל העץ נפלה גופה.
הפטרול המשיך להתקדם ושוב נורה. שוב נעצר, ירה והפיל עוד "חלל". הדבר
הלך ונשנה.

חקירה העלתה, שצלף בודד הוא שעכב את הפטרול בדרכו. האויב
תלה גלמים על העצים, וע"י סידור-משיכה מיוחד שהתקין היה מפיל גלמים
אלה מדי פעם בכדי לאחו את עיני אנשינו, שיחשבו כי חיסלו את ההתנגדות.
מתוך תבטאון "חיל האויר", (ארה"ב)

עמיד היחסים שבין בריטניה (והקיסרות הבריטית) לבין ארצות-הברית של אמריקה מהווה כיום את אחת הבעיות המדיניות המעניינות ביותר של תקופת-המלחמה ותקופת "למחרת-המלחמה" כאחת. ביסודה אין זו אלא בעיית האום י: אופיים המיוחד של כל אחד משני העמים. אופי זה ודאי שמוחנה אצל כל אחד מהם ע"י היסטוריה ודרכי ההתנהות (ואף ע"י הגיל) של כל אחת משתי האומות. אך גם אם אין שהות להעמיק חקר במקורות היסטוריים אלה, הן של הצד השווה שביניהן והן של תכונותיהן המנוגדות, הרי יש צורך להכיר לפחות את הגילויים, גם של יחסי-שותפות וגם של אי-הבנות, במגעם של שני העמים הגדולים כפי שהנם כיום. ומה גם שבעיות ארץ-ישראל ועניני העם היהודי, בארצו ובפיזוריו, אחוזים ושלובים באורה גורלי במגמות שבקרב מעצמות אדירות אלו וביחסי-הגומלין שביניהן.

אכן, גם בעבר הוקצה בחוברות "מערכות" מקום לפרקי תיאור והסברה הנוגעים לבעיית היחסים האנגלו-אמריקאית; והיה בפרקים אלה כרי להעמיד את הקורא העברי, הער לעניניו המדיניים של עמו, על המסיבות והגורמים, העלולים, בין השאר, גם להתוות במידה מסוימת מסגרת-של-חנאים להיאבקוהו אנו. במיוחד עמדו על הכרוך בכעיה זו דבריו של נורמן אנג'ל, הפובליציסטן הבריטי המתקדם הנודע, ב"מערכות" חוב' ח' אב תש"א. ("מי הם בעליה של האימפריה הבריטית?" ורשימתו של א. ר. מררו, עתונאי אמריקאי, ב"מערכות", חוברת י"ג, תשרי תש"ג.) (בין ג'והן בול לדוד סס").

הפעם נעשה נסיון להביא בחוברת אחת הערכות השואבות משני צדי האוקינוס האטלנטי. אנגליה מיוצגת כאן ע"י העתונאי הידוע ג' ל. הודסון, בעל כמה ספרים-פורטג'ה רציניים ("המלחמה בחמה": על מלחמות אסיה ואפריקה, בשנות 1941-1942, וחזית הפנים" - על בריטניה במלחמה, ב-43-1942), שקטעי דבריו הניתנים בזה היו מופנים ברובם אל ציבור הקוראים האמריקאי ובמיעוטם - אל בני ארצו הוא. ואילו רשמיו של מסתכל אמריקאי הם מפרי עטו של סרדריק ליואייס אלן, אחד הפובליציסטן הרציניים והשקולים שבארה"ב, שנודע ביותר בשל ספריו "רק אתמול" ו"מאז אתמול", מעין היסטוריה חברתית-תרבותית שוטפת של העם האמריקאי בעשרים השנים האחרונות, וכיום-הנו עורכו הראשי של הירחון הנודע לשם "Harper's Magazine", הרשמים וההערכות של שני הסופרים מתייחסים לחורף-אביב 1943-44.

ודאי שחלו מאז תמורות ידועות בפרטים חשובים מסוימים (כך, מאז "פרשת-ורשה" יש אולי, לשנות משהו בדברי אלן על היחס אל רוסיה באנגליה; ואפשר כי החלו פוחתים בארה"ב הספיקות לגבי מידת השתתפותה של בריטניה במערכה הצפויה נגד יפן; ומאידך גיסא על הבדלי-הראיה שבין קהל בריטי ואמריקאי נוספה הערכת השתתפותם והישיגיהם על צבאות שני העמים במערכת-נורמנדיה ובמסע-צרפה בכללו, ועוד כיו"ב).

אך ביסודם נשארו התיאורים ללא-ספק, נאמנים וקולעים גם כיום הזה. ומהם המפיצים אור על כמה דברים שנתרחשו בינתיים. - המער.

ג' ל: הודסון

הינקים ואנחנו

זמן-מה לאחר שהגעתי לארצות-הברית, דיבר עמי אחד ממכרי על אותם אנשים "המתגעגעים, משני עברי האוקינוס האטלנטי, על המולדת". הווי! גם אני עומד להצטרף לשורות "המתגעגעים" הללו. אני חוזר ללונדון, אך חלק מלבי ישאר "בקצה מערב", בשכונסה ספינתית לפני ארבעה חדשים לנמל-ניו-יורק היתה לי הרגשה מוודה כי כבר הייתי שם לפני, והגני חוזר הביתה. אינני מנסה להסביר הרגשה זו, אך יודע אני כי הרגשה משונה זו זכתה בינתיים במקצת-גושפנקה מטעם השכל - משום שאמריקה נתחבבה עלי. מדוע? טעמים רבים לכך: ידידות חמה ומהירה, עושר מראות הארץ, אקלים ונוף נהדרים, חדות חיים, סגנון דימוקרטי